

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XIV. ZATURDAG den 19den AUGUSTUS, 1826. N. 33

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Z. M. den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WM. LEE

MENGELINGEN.

INNEMING VAN MISSOLONGHI.

Het is dan nu aan geen' twyfel meer onderworpen, het heldhaftige Missolonghi is voor den vyand van Christendom, van beschaving, van de menschheid, bezweken. Meer dan zes duizend menschen van beide seksen en allerlei ouderdom, hebben er den wreedsten dood, of een lot, erger dan den dood, ondergaan. Deze tyding, na alle de opgevatte hoop, is zoo hartverscheurend, de uitslag der edelste zaak wordt daardoor zoo twyfelachtig, dat men, om niet over het lot der wereld geheel tot wanhoop te vervallen, zich op de vleugelen des geloofs tot boven lucht en wolken verheffen, en het oog moet vestigen op de voorzienigheid van hem, die eenmaal alles op een heerlyk einde zal doen uitloopen. Wanneer deze verwachting, deze hoop niet bestond, zoo zou elk edeldenkend mensch, wiens doel een weinig hooger staat, dan zich te vermaken of vet te mesten, geheel den moed verliezen, en tot alle werkzaamheid ongeschikt worden.

Inderdaad: het is een bykans eenig verschynsel in de geschiedenis der wereld, dat men zich *in eene zeer beschaafde eeuw*, in *den naam van God en den Heiland* heeft durven verbinden, of liever (want wy gelooven dat aan de eerste instellers van dat verbond die bedoelingen vervreemd waren) die verbindtenis tot het oogmerk misbruiken, om volken, zoodra zy een ondragelyk geworden juk zoeken aftewerpen, langzaam dood te martelen door Jezuiten, door Inquisiteurs, een opgehitst dolzinnig graauw, geestelyke en adelyke monsters, of door Turksche moordenaars, het zy Janitzaren of halfnaakte Egyptische boeren, *Pacha's Renegaten*. Geene middelen daartoe zyn den raddraaijer van het (God dank! zieltogende) heilige verbond te slecht. Metternich zou daartoe zeer gaarne de *inquisitie* herstellen, en de Grieken in *massa* laten uitroeyen. *Zoo iets* hoodt dien man niet tegen, zoo hy slechts *durfde*. Zyne helsche staatkunde heeft Spanje reeds in zulk een afgrond gestort, waaruit het zich mogelyk in eene eeuw niet weder herstellen kan. Zy doet Napels *systematisch* uitzuigen, en heeft door allerlei middelen, overreding, beloften, bedreigingen, voorstelling van ingebeelde gevaren, enz. alle de handen, die gereed waren tot hulp van het opgestane, en onder den erf en aartsvyand van Christendom, beschaving en menschelykheid zieltogende Griekenland, weten te verlammen, alle springveren, ten behoeve van den Turk en den tiran van Egypte weten in beweging te brengen, en zoo doende is het hem *bykans* gelukt, den regtvaardigsten, den heiligsten, den God en brave menschen welgevalligsten opstand die er nimmer heeft plaats gehad, in het bloed van vele duizenden, in het bloed der slagtoffers van Chios en Missolonghi, te smoren. Te Missolonghi, zeg ik, waar eene schaar van Christen helden, vergeefs meer dan een jaar met leeuwenmoed tegen hunne verdrukkers heeft gekampt, Leydens voorbeeld aan het verbaasde nageslacht weder vertoond, en echter vergeefs de afgematte, door gebrek verdroogde armen naar hunne broeders in het Westen heeft uitgestrekt, die hen zoo gaarne hadden willen, maar niet *mogten* redden!—Eindelyk zyn zy onder het moordmes der barbaren bezweken, de maagden zyn geschonden of naar den *Harem* van den grooten Barbaar te Konstantinopel gesleept, de kinderen met geweld tot het doemwaardige geloof aan den leugenprofeet gedwongen, (zoo een baldadige Turk die weerlooze kleinen niet reeds aan de steenen, verpletterd heeft!) Zulk een gruwel tooneel moet ieders diepe droefheid, maar tevens hooge verontwaardiging opwekken, zoowel tegen de moordenaars als hunne vrienden en ophitsers te Weenen en te Parys.

Doch wat baat eene ydele verontwaardiging, eene droefheid die niets tot stand brengt? Zullen wy nu den moed geheel laten zinken, en zeggen Griekenland is verloren; alles is nu hoorby;—Of zullen wy (het geen nog erger zou zyn) aan de voorzienigheid beginnen te twyfelen, by de teleurstelling onzer edelste hoop als menschen en Christenen, en zeggen: "Een wuft geval regeert de wereld, anders zou geen Noto Bozzaris bezwyken: geen Ibrahim Pacha vry moorden, geen Metternich en Villèle zich baden in weelde!"—Neen, gewisselyk! zoeken wy veel meer of niet juist dit verschrikkelyke geval ons nog eenige gronden van hoop en van troost aan de hand geeft.

Toen, in onzen vryheids oorlog, Haerlem, na een beleg van zeven maanden, waarin mannen en vrouwen met elkander wedyverden, bezweken was, scheen ook, menschelyker wyze gesproken, alles verloren. Wie had kunnen denken, dat eenige zwak versterkte steden aan het geschut, de troepen en de krygskunst van eenen Alva—zoo wreed als Ibrahim, doch veel grooter krygsman dan hy—zouden hebben kunnen weerstaan? Maar de barbaarschheden, door de Spanjaarden, te Haarlem gepleegd, ontvonkte juist het onverdelgbaar vuur der wraak in elke Hollandsche borst, en vereenigden al wat tot hiertoe nog verdeeld mogt geweest zyn. Toen de Oostenrykers in den dertigjarigen oorlog alles overwonnen hadden, wat zich tegen hen verzette, toen Tilly den koning van Denemarken tot vrede gedwongen had, en Maagdeburg rookte van het bloed van tienduizende slagtoffers, mannen, vrouwen en kinderen, op Oostenryks last vermoord, omdat zy *vry wilden denken*, toen scheen ook wel alles verloren, en toen was juist redding het meeste naby, toen verwekte God Gustaaf Adolf, die, zoo als Vondel zich uitdrukt, *het lykoffer voor Maagdeburg ontstak op het hooge autaar by Leipzig.* Wy willen hopen dat ook hier gelyke oorzaken, gelyke werkingen zullen doen. Kan niet de verschrikkelyke gebeurtenis, die wy betreuren, zulk eenen diepen indruk maken op alle nog niet geheel bedorven gemoederen, dat de publieke geest zich op eene wyze te kennen geeft, die ondengende ministers niet zullen kunnen weerstaan? Zal niet de luide kreet van Europa zich uit alle landen verheffen? Zal deze stem niet tot de troonen dringen? Hoe? Is zy niet reeds doorgedrongen tot den troon van Pruissens monarch? Wordt Frederik Willem niet weder zyner waardig, bezielt niet geestdrift voor de Grieken zyn geheele land, ja zyn geheele Hof! En zou den Metternich die stem kunnen weren, dat zy ook het oor van keizer Frans niet bereike, die als mensch immers goedhartig en zachtaardig is. Maar zal die gebeurtenis misschien de Grieken zelv' in hunne heldhaftige pogingen doen bezwyken, hunne de handen slap in den schoot doen leggen, en lydelyk bukken voor de ongeloovigen, opdat deze hen vervolgens als slagtvee op hun gemak kunnen keelen? (want men weet, dat de Turksche wet alle trouw of geloof aan Christenhonden verbiedt, zoodra de Godsdienst van Mohammed by het tegendeel zou winnen). Zullen zy niet veeleer, gelyk Leydens dappere verdedigers, in den moed der vertwyfeling ontvonkt, liever hunnen linker arm verslinden, en zich met den regter doodvechten, dan vryheid, volksbestaan, geloof en vaderland nu aan het zwarte ras ten prooi te geven, dat hen, (volgens de beschikkingen van het H. Verbond) in Europa moet komen vervangen, terwyl zy by onderwerping, gedoemd zyn om in de brandende woestynen van Afrika (zoo zy nog het moordmes ontsnappen) langzaam te verkwynen en uitbesterven! Neen! met Missolonghi is nog niet alles verloren. Nog staat Fabvier (ach! waarom verspilde hy den kostbaren tyd in Eubea) nog staat Goura in het veld, nog vecht Colocotroni in den Peloponnesus. De Grieken hebben nog Salona, de vestingen van Athene en Korinthe, Napoli di Malvesia en het bykans onwinbare Napoli di Romania, benevens de nog ongerepte eilanden Hydra, Spezzia, Samos en verscheidene eilanden, eindelyk nog eene goede vloot, waarvan Miaulis aan het hoofd staat, terwyl ook Canaris, voor zoo verre wy weten, nog leeft. *Hunne magt overtreft nog die onzer vaderen, ten tyde van Leydens beleg.* Zouden wy niet mogen hopen, dat nu alle verdeeldheden zullen wyken, dat de Mainoten, door de groote waarschuwing die zy bekomen hebben, uit hunnen slaap opgewekt, krachtdadig hunne broederen te hulp zullen spoedigen? Wie weet, welke wonderen deze moed der vertwyfeling nog kan opwekken?

Doch vooral vestigt zich onze blik op het Noorden, van waar ook thans, gelyk eenmaal voor het benaauwde Duitschland, alleen redding kan opdagen. Het is aan keizer Nicolaas van Rusland door de Voorzienigheid vergund, de schoone rol van Gustaaf Adolf van Zweden te spelen, niet, gelyk deze, voor het Protestantismus, voor de vryheid van Duitschland alleen, maar voor de menschheid, voor het Christendom, voor beschaving en verlichting tegen het ryk der duisternis, der boosheid en der leugenen. Veel is hem gegeven: veel zal van hem worden geeischt! Wee zyn toekomstige naam in de geschiedenis, zoo hy nu, terwyl het nog even tyd is, de gelegenheid laat ontsnappen, het veege Griekenland te behouden, de Turksche magt, die in Europa niet t'huis behoort, daaruit te verdryven, de schoone gewesten aan den Donau en van Thracie te bevryden, en zoo doende de weldoener des menschdoms te worden.—Maar wel hem, zegen over zynen naam en zyne regeering, zoo hy weerstand biedt aan de lokstem der helsche verleiding, die onder het mom der vredelievenheid, van de zucht voor rust, orde en ondergeschiktheid, zyn reeds opgeheven zwaard poogt in de schede te houden, en hem te beletten, zyne geloofsgenooten ter hulpe te snellen, zoo hy zich door ydele belofte, of zelfs eenige toegevendheid van den kant der Porte laat bewegen tot vrede. Zulk eene rust, zulk een vrede zou inderdaad de schandelykste de ontterendste traagheid zyn, en den Russischen naam voor eeuwig met smaad bedekken. Keizer Nicolaas is thans in de gelegenheid gesteld, om eenen *waarachtig heiligen oorlog te voeren*, en God heeft hem de middelen gegeven, de ongeloovigen geheel uit Europa te jagen. Hiervan geen gebruik te maken zoo geene weldaad voor de volken, het zou eene misdaad zyn, die de vaderlykste regering niet kan uitwisschen. Misschien zal, na het voorgevallene te Missolonghi, de geestdrift des Russischen volks voor zyne broeders ook zulk eene hoogte bereiken, dat de regering die niet zou kunnen beteugelen, al ware het dat zy zulks wilde, hetgeen echter niet denkelyk is. Door schaamte en vrees voor het algemeen gevoelen, konden dan de kabinetten wel terug worden gehouden van hulp aan den barbaar te verleenen, en zich tegen Rusland in de bresse te stellen, vooral wanneer dit laatste openlyk verklaarde, *geene veroveringen, maar de herstelling van orde, van beschaving en Christendom, door de verdryving der barbaren uit Europa en de herstelling van een Grieksch ryk, ten doel te hebben.* Zulk een doel zou heerlyk zyn, zou aller wenschen met zich vereenigen; de dood van hen, die in dezen oorlog tegen de vyanden van alles, wat goed, waar en schoon is, kwamen te sneuvelen, zou waarlyk een edele dood, het zou een dood *voor de menschheid*, en de daarin gevallenen zouden hare martelaars zyn. Dan had het in Missolonghi geplengde bloed immers ryke vruchten gedragen? Gelyk het bloed der martelaren eens het zaad der kerke was, zou dan in onzen tyd het bloed der edele vermoorde Grieken wasdom geven aan de uitbreiding van het ryk van waarheid en deugd, tot beschaming en vernedering van het ryk der duisternis, dat thans weder onder allerlei vormen zoo zeer het hoofd opsteekt, en zich verheft in eene waarlyk onrustbarende kracht.

En laten wy, *Nederlanders!* vooral niet achterblyven in dezen edelen wedstryd der volken, om elk op hunne wyze iets te dragen tot ondersteuning der menschheid. Reeds is een onzer landslieden, de waarlyk edele Steffens, tot hulp der Grieken uitgetrokken. (Het lage, ellendige Fransche ministerie heeft hem nog belet, te Marseille scheep te gaan, alwaar een Grieksch vaartuig, aangekomen om eenigen onderstand af te halen, vergeefs verzocht heeft binnen de haven te komen: het wordt onder allerlei nietige voorwendselen geweigerd, terwyl *in die zelfde haven, openlyk* een geraseerd linieschip en twee korvetten, voor den tiran van Egypte, ter vernieling van Griekenland worden gebouwd.) Personele hulp kunnen echter slechts weinigen betoonen. O! dat dan ten minsten geldelyke hulp niet aan de brave Grieken ontbreke? Mogt het gezegde, mogt het denkbeeld van den hoogen nood des ongelukkigen volks, de mildadigheid onzer landgenooten op nieuw verlevendigen en hen nopen, thans, *in het beslissende oogenblik van bestaan of niet bestaan des Griekschen volks en van het Christendom in Oostelyk Europa*, rykelyk harten en handen te openen, tot hulp dier ellendigen. O! waarom zyn wy zoo veel, zoo zeer veel gelukkiger dan onze broederen in het Oosten, die misschien even goed, even deugdzaam, niet minder vatbaar voor zedelyke en verstandelyke vorming zyn, en nog meer dan wy, voor Godsdienst en Vaderland over hebben? En toch lyden zy het vreeselykste, wat de menschelyke natuur lyden kan: honger, gebrek aan genees en heelkundige hulp, naaktheid, ballingschap of den wreedsten marteldood, gepaard met scheiding van geliefde panden, die de stervende man en vader voor de slavenmarkt ziet vastbinden, of tot de boosheid en den tulband, dat is tot vyandschap tegen Christendom en beschaving ziet verdoemen!—O wat onderscheidt ons dat wy hier zoo vreedzaam, zoo gerust, zoo genoegelyk leven! En zouden wy dan niet een *klein* gedeelte onzer bezittingen over hebben voor onze ongelukkige medemenschen, medechristenen, die ons te dierbaarder moeten zyn, daar zy even als toonbeelden onzer vaderen uit zestiende eeuw verschynen! Komt dan *Nederlanders!*

al is het dat gy reeds gegeven hebt, houdt uwe hand niet terug, en mogt eene *ryke* gift de verdedigers van het kruis weldra in staat stellen, om hunne helsche vyanden in de kracht God ter neder te vallen, om den standaard van Christus te verheffen boven dien van Mohammed, en op nieuw het licht te doen heerschen, dáár waar zich thans nacht en schaduw des doods over de Aarde verspreiden.

MISSOLONGHI.

Ziet gy dat rookend puin, die ingestorte wallen,
Met lyken overdekt, van 't bloed van Hellas rood?
't Is *Missolonghi's* puin; zyn stryders zyn gevallen,
Zy stierven fier den heldendood.

Daar ligt het kruis vertrapt, geschonden ginds sche altaren
Aan Christus dienst gewyd,
En luid klinkt 't *allah* der barbaren,
Der Christ'nen God ten hoon, zyn heilge zaak ten spyt.

Schoon is de kamp der eer, door *Hella's* kroost volstreden.
Getrouw is d' eed vervuld, by 't wydingsmaal gedaan,
Zy hebben tot den dood gestreden,
En zyn te zaam vergaan.

Zy zyn vergaan, zy zyn gevallen!
Wie dorst dit schendig stuk bestaan?
Vraagt het *Germanje*, en 't verworpen kroost der *Gallen*:
Zy voerden *Mekka's* zonen aan.

Nu prykt de halve maan in *Missolonghi's* wallen,
Ter zelfder plaats, waar 't Heilig kruis eens stond,
Euroop ten smaad, die 't hulpeloos deed vallen,
Als schandzuil voor het Heilige Verbond.

Is dan nu voor eeuwig de keten vastgeklonken,
Die vryheid, orde en regt te smadelyk onteert?
De laatste straal van hoop in tranen weggezonken?
Neen, *Grieken!* wanhoopt niet, want uwe God regeert.

De kreet der wraak stygt op, geen staatkunst kan dien smoren,
Hy doet, ten spyt der dwinglandy,
Zyn schelle stem aan de aarde hooren;
De Christenheid ontwaakt en *Griekenland wordt vry.*

Ja Griekenland wordt vry! het bloed der marteleren
Is niet vergeefs gestort *op Missolonghi's* grond!
Zinkt in uw niet terug, gepurperde barbaren,
Hoort 't jubellied der Englenscharen,
Die in de verste toekomst staren,
Hoort, hoe 't aan *Griekenland* verkondt:
" *Weldra ryst uit dien nacht de schoonste morgenstond.*"

OORLOG VAN GRIEKENLAND.

Ofschoon in het algemeen de oorlog voor ieder volk als een groote ramp moet worden beschouwd, is het niet te ontkennen, dat men voor Griekenland den oorlog als een noodzakelyk kwaad moet aanmerken. Alleen door het gemeenschappelyk gevaar kunnen de Grieken langzamerhand leeren, dat zy een gemeenschappelyk vaderland hebben en hunne onderlinge twisten vaarwel zeggen. De oorlog biedt aan alle overloopers en verraders onder hen geen ander vooruitzigt aan, dan eenen vreesselyken marteldood by de Turken. En ziedaar den breidel, die zoo vele woestaards in toom hield en getrouw deed blyven, welke in de school van Ali Pacha opgevoed, geene gewetenszaak van verraad zouden hebben gemaakt, wanneer zy daarin de middelen hadden gezien, om zich te wreken. De oorlog doet het roest verdwynen van de ketenen, welke de Rayas hebben gedragen; dezelve wascht de ondeugden af der slaverny. De oorlog, eindelyk, ontwikkelt alle soorten van veerkracht en roept een ieder op, om het te bewyzen, wat hy groots en edels vermag. Dezelve veredelt het nationaal karakter, en voert het volk langs de baan der overwinning tot de deugd terug.

Langzamerhand zal ook de oorlog de verplaatsing der beide volken te weeg brengen.— Eerst dan zal dezelve een einde nemen, wanneer Turken en Grieken wederkeerig meester zyn van hunne haardsteden.

Onder de beschaafde volken kan de eene natie de andere regeren. Zy kan het, om dat de beschaving het karakter van den mensch leert eerbiedigen; zy kan het, om dat diezelfde beschaving gemeenschappelyke regten, gemeenschappelyke pligten, een doel in de wetten, en eene sympathie leert erkennen, waarin de zwakke eenen waarborg vindt. En niettegenstaande deze verzachting in onze zeden, weet men het, op wat wyze de Engelschen in Ierland en de Oostenrykers in Italie bemind zyn! Maar onder barbaarsche volken, die hunne wraakzuchtige gevoelens als deugden, hunne geweldenaryen als overwinningen beschouwen, is de zamenwoning onmogelyk; onder hen wordt de vrede nimmer hersteld, en de nabuurschap geeft aanleiding tot een voortdurend misbruik van het regt des oorlogs. De Grieken, de Bulgariers, de Serviers, zyn nimmer de onderdanen der Turken geweest, maar hunne gevangenen of hunne slaven. De Grieken kunnen alleen vermoord, maar niet op nieuw in slaverny gebragt worden. De andere Christen volken, eertyds door de Turken overwonnen, hebben nog nimmer dezelfde veerkracht aan den dag gelegd, en derzelver rampzalig lot kan nog voortduren.

Maar, ten laatste, zal de oorlog van Griekenland eindigen, met ook in hun lot eene verandering te weeg te brengen? Dezelve zal eindigen met ook aan Albanië deszelfs onafhankelykheid terug te geven, welk land, hoezeer grootendeels met Mozelmannen bevolkt, echter noch de vooroordeelen, noch de neigingen der Turken heeft. Die oorlog zal ook in het karakter der Turken zelve eene verbetering veroorzaken, wanneer zy allen in eene streek vereenigd zullen zyn, die zy hun land kunnen noemen, wanneer zy daar alléén alle rangen in de maatschappy zullen bekleeden, en zich niet meer geroepen zullen oordeelen om hunne nabuuren te haten en te verpletteren.

Ook dat nut mag men van den oorlog verwachten, dat dezelve strekt, om ieder naar de menschen van zyn geslacht, van zyne godsdienst en van zyne taal te doen wederkeeren. En eerst dan, wanneer de geslachten op die wyze zullen zyn vereenigd, zal men kunnen voorzien, welk grondgebied elke natie zal behouden — Thans bezitten beide natien oneindig meer grond, dan zy behoeven; de eene en de andere heerscht over woestynen, en heeft overvloedige ruimte, om alle vlugtelingen, die zich aanbieden, te ontvangen. Honderd duizende Grieken wonen thans nog te midden der Turken; honderd duizende Turken wonen in de nog niet geinsurgeerde provincien onder de Grieken. Zoo lang de onrust, de oorlog en het gevaar overal worden aangetroffen, kon de verhuizing van weerskanten geen begin nemen. Waartoe zoude men van verblyf veranderen, wanneer men nergens vrede en zekerheid vinden kan? Maar, naar mate sommige gewesten of geheel Turksch of geheel Grieksch zullen worden, zullen nieuwe uitgewekenen zich derwaarts begeven en er de bevolking vermeerderen. Weldra beginnen dan de achtergeblevenen zich over hunne verlatendheid te ontzetten, en haasten zich de eerste uitgewekenen te volgen. En nu gaat de verplaatsing der geslachten met snelheid voort: beide natien verkrygen dan wederkeerige grensscheidingen; de oorzaken van verbittering verminderen, wanneer men niet meer overal in aanraking is. En de vrede, welken men thans nog niet durft wachten, noch ook byna wenschen; maar naar welke de menschheid smacht, zal zich eindelyk in de Levant herstellen.

En zoo kan men den tegenwoordigen bevrydings oorlog aanmerken, als de bron waaruit Griekenlands toekomstig heil zal ontspruiten; als het middel, om niet hunne vryheid alleen te herwinnen, maar ook hun geheele bestaan en hunne inborst te verbeteren. Zwanger van groote gebeurtenissen ligt de toekomst voor het menschelyk oog verborgen; maar eenmaal toch mag men zich vleyen, het Kruis boven de halve Maan te zien zegevieren, en het kroost der helden van het aloude Griekenland op den vaderlyken grond als een vry volk te zien eerbiedigen.

ONZYDIGHEID.

Toen eenigen tyd geleden de *Verhevene Porte* uitstel vroeg, om op het ultimatum van Rusland te antwoorden, op grond, dat men eerst met hare *geallieerden* moest raadplegen, beschouwde men dat voorgeven vry algemeen als eene nietsbeduidende uitvlugt, bestemd om tyd te winnen. Men beschouwde het als eene uitvlugt, omdat, zoo ver bekend was, geene Christenmogendheid met Turkye in verbond stond, en men ook trouwens niet als mogelyk wilde aannemen, dat eenige mogendheid eene dergelyke alliantie zoude hebben willen sluiten.

Sommigen echter, door zoo vele ongelooflyke wereldgebeurtenissen gewoon geworden, om alles als mogelyk en niet als onmogelyk te beschouwen, maakten gissingen, wie dan toch wel die *geallieerden* der Turken zyn mogten? En de slotsom dier gissingen was deze: dat het dan waarschynlyk Frankryk of Oostenryk moesten wezen, die hier bedoeld waren.

Van Oostenryk was zulks aannemelyk, om de beginselen, door hetzelve ten toon gespreid. Trouwens, wie zal het ontkennen, dat, terwyl andere natien steeds eene *ware* of *geveinsde onzydigheid* in de Grieksche aangelegenheden hebben in acht genomen, Oostenryk, wel verre van zich daarom te bekommeren, integendeel zich geheel partydig tegen de Grieken heeft bewezen?—dat de Oostenryksche vaartuigen de Turken openlyk toevoer hebben verschaft? dat er in dat opzigt met de Oostenryksche marine in Griekenland ergerlyke tooneelen zyn voorgevallen? Kortom, dat de berigten van den Oostenrykschen Beobachter steeds volkomen in den geest van den prins van Metternich waren gestemd?

Zoo ook was het opmerkelyk, welke hulpmiddelen door Turkye uit Frankryk werden ontleend, daar de Egyptische landingstroepen door Fransche officieren werden geoefend; schepen voor de Porte in Frankryk werden gebouwd enz.

Wanneer men derhalve van eenigen Staat eene dergelyke *alliantie* kon wachten, dan was het van Frankryk of Oostenryk, hoe onaangenaam die gissing ook zyn mogt. Moeyelyk echter bleef het, hieromtrent zekerheid te verwerven, daar beide deze Staten zich, niettegenstaande hunne schynbaar strydige handelingen, steeds op *neutraliteit* beroepen.

Maar hoe rymt Frankryk met die gewaande *onzydigheid* het onlangs voorgevallene te Marseille? Turken en Grieken komen daar te gelyker tyd aan; en de eersten worden met eervolle onderscheiding ontvangen, de laatsten afgewezen en volgens andere berigten gevangen gehouden.

Wanneer dat gedrag geene verregaande *partydigheid* verraadt, verklaren wy geen begrip te hebben van hetgeen *onzydigheid is.* En kan het wel anders of die daad moet voedsel schenken aan de voor Frankryk weinig vereerende gissingen omtrent eene dergelyke *alliantie* met de Porte, die onder het masker der *onzydigheid* gehuld, te regt een werk der duisternis zoude genaamd worden.

Wat er dan ook van dergelyke verbindtenissen zyn moge, zoo achten wy het voor Griekenland belangryk, dat eerlang het tydstip moge aanbreken, waarin men vriend en vyand leere onderscheiden en ophouden door eene dikwerf gehuichelde *onzydigheid* te worden misleid.— Is eenmaal het masker afgeworpen, dan kan Griekenland handelen, dan is hetzelve ontheven van de verpligting, om hen te verschoonen, die heimelyk deszelfs meest gezworene vyanden zyn, en dan kan Europa tevens oordeelen waar de verlichting hare weldadige stralen verspreidt, en waar men de heiligste regten van den mensch met voeten zoekt te treden Dan kan de wereld tevens ontdekken, welke Christenen by Missolonghi de Turksche vloot hielpen bemannen, en het zich tot eene eer hebben gerekend, om onder Mahomed's standaarden te dienen!

IETS OVER HET GEBEURDE TE PETERSBURG.

Al wie den loop der wereldsche zaken met een aandachtig oog beschouwt, zal het geredelyk moeten toestemmen, dat sinds 1789 alle wetenschappen groote vorderingen hebben gemaakt, en hare volmaking met snelle schreden zyn genaderd. Maar even zeker is het, dat de kunst, om verdichte zamenzweringen tegen het gouvernement te scheppen, zich door de middelen, die zy daartoe in het werk stelde, heeft weten te onderscheiden.

Deze afschuwelykheid, onder vroegere regeringsvormen schier onbekend, begon zich vooral te vertoonen, toen schandelyke booswichten het misdadig ontwerp hadden gesmeed, om den ongelukkigen Lodewyk XVI. op een schavot te brengen.

De Nationale Conventie, wanneer zy in hare woede de aan alle misdaden onschuldige gevangenen wilde vermoorden of zich zelve decimeren, wist een aantal verdichte zamenzweringen te verzinnen, om haar verfoeijelyk doel te zekerder te bereiken. Het Directoire ging daarin nog verder. Napoleon alleen beschouwde die hulpmiddelen der zwakheid met verachting.— Vergenoegd met de Franschen onder zynen yzeren, met lauweren omkransten schepter te doen bukken, wist hy de werkelyke zamenzweringen met kracht te beteugelen, maar verwekte dezelve niet.

Sinds dien tyd heeft men het durven wagen, om in den dwazen waan, van de vorsten beter te dienen, een gedeelte hunner onderdanen tot zamenzweringen aantezetten, waaraan zy niet dachten; by de vorsten het denkbeeld van zamenzweringen te verwekken, die nimmer bestonden, en langs dien weg middelen te vinden, om in den weg staande personen te bederven. Een voorbeeld daarvan vinden wy in de gebeurtenissen, welke Hessen hebben bezig gehouden, in welk land eene verdichte, van allen grond ontblootе zamenzwering voor vorst en volk de bron werd van allerlei rampen!

Op die wyze en door zulke middelen weten zoo velen hunne strafwaardige oogmerken te bereiken. Is het wonder, wanneer men gelyke dryfvederen vermoedt in de geruchten, als of de gebeurtenissen te Petersburg, het werk van zamenzweringen en van revolutie zucht zouden zyn?

Er bestond een ontwerp, zoo luidt het, om de vorstelyke familie te vermoorden, en alles in Rusland omtekeeren: dit plan, sinds lang gesmeed, was nu tot rypheid gekomen En alleen daaraan heeft men de bloedige tooneelen te wyten, die de hoofdstad met angst en schrik vervulden, en broeders tegen broeders in het harnas hebben gejaagd.

Maar men beantwoorde de vragen eens? Waar zyn by het gebeurde de sporen van zamenzwering? Waar blykt *daar* van misdadige ontwerpen tegen het vorstelyke huis?

Nauwelyks heeft zich de treurmare van Alexanders dood verspreid; nauwelyks heeft deszelfs tweede broeder Nicolaas het leger opgeroepen, om Konstantyn als keizer te huldigen, of het leger voldoet met blydschap aan dien last, en den eed van getrouwheid wordt met geestdrift afgelegd. En is het nu te verwonderen, dat die legerbenden, van dat oogenblik af, aan den grootvorst Konstantyn als hunnen wettigen Keizer, als den opvolger van hunnen geliefden Alexander beschouwden? Is het vreemd, dat toen men hen kort daarop, dienzelfden eed van getrouwheid aan Nicolaas wilde doen afleggen, hun wantrouwen gaande werd gemaakt, en het vermoeden geboren, dat men de regten van Konstantyn zocht te verkorten? Laat zich uit dit een en ander de tegenstand van een gedeelte der legerbenden niet verklaren? En strekt die tegenstand, hoezeer dan ook op zich zelve laakbaar, niet ten bewyze van der Russen getrouwheid aan hunnen eed?

Alles liep daar te zamen, om hunnen achterdocht gaande te maken, en het ware welligt vergeeflyk geweest, wanneer die tegenstand zich niet tot dat eene regiment Moscou had bepaald. De menschen waren in dwaling gebragt, en aan dwaling alleen was hun gedrag te wyten.

Vrienden van de slaverny der volken mogen daarom geheel Europa van hunne kreten doen weergalmen en dadelyk van zamenzweringen schreeuwen: de onbevooroordeelde mensch zal die kreten op derzelver waarde weten te schatten.

Duisterlingen mogen hier terstond het werk van revolutionairen ontdekken,—wie met helderheid van oordeel te werk gaat, ziet in het gebeurde tot nog toe niets anders dan dwaling, dan misverstand.

Onrustetokers mogen het gebeurde aanbouden uitkryten als een gesmeed ontwerp tegen het vorstelyk huis; de bezadigde mensch zal eene dergelyke uitlegging vruchteloos zoeken te rymen met den eed van getrouwheid aan Konstantyn zoo bereidvaardig afgelegd, zonder de geringste blyk van eenige oproerige beweging.

En betreurenswaardig is gewis de beschouwing, dat men alle die bloedige tooneelen wel ligt had kunnen vermyden. Wanneer men toch aan die legerbenden vooraf had kenbaar gemaakt, dat zy wel is waar Konstantyn als keizer hadden gehuldigd, doch dat deze reeds vroeger afstand van de kroon had gedaan; dat overeenkomstig den uitdrukkelyken wil van den geliefden Alexander, de grootvorst Nicolaas den troon zoude aanvaarden; dat Konstantyn ook nu nog in dien afstand bleef berusten, en dat men daarom den eed van getrouwheid aan Nicolaas vorderde, dan mag men het als waarschynlyk aannemen, dat daardoor elke beden king ware vervallen, en dezelfde menschen, die nu als oproerlingen het uiterste hebben gewaagd, den door Alexander benoemden troonsopvolger met blydschap hadden gehuldigd!

Parys, 4den Mei.—Een Jezuitsch dagblad meldt, dat de graaf van Ingenheim, broeder van den koning van Pruissen, op het voorbeeld zyner zuster, de hertogin van Anhalt Coethen, mede tot de Roomsche kerk is overgegaan.

Londen, 27sten Mei.—De president van Mexiko heeft den koning van Engeland eene heerlyke verzameling Mexikaansche oudheden ten geschenke gezonden. Deze is de eenige, die in de wereld bestaat en door middel van welke men tot de kennis der geschiedenis van deze verafgelegen streken kan geraken. Zy werd omstreeks het einde der vorige eeuw, door den ridder Notorine, een geleerd Italiaan, byeengebragt. Deze man bragt zes jaren door met alle de provincien van Nieuw Spanje te doorkruisen, en, met groote kosten, alle de voorwerpen van waarde, die hy vinden kon, op te koopen. De onder koning van Mexico, die hem van eenig misdadig oogmerk verdacht hield, zond hem naar Spanje en verklaarde zyn museum voor verbeurd, hetwelk tot heden toe in het archief der hoofdstad van Mexico is bewaard gebleven. Deze verzameling bestaat uit eene groote menigte afgoden, wapenen, mozaïk werken en vederen van de grootste schoonheid. Zy bevat vooral verscheiden uitgelezen Amerikaansche ~~oorkonden~~, uit welke de geschiedenis van dat volk, en deszelfs uitmuntend tydrekenkundig systema, kan geleerd worden, als mede zeer zeldzame opgaven, wegens derzelfs burgerlyke en maatschappelyke instellingen.

Den 28sten Mei.—In een der dagbladen vindt men het volgende:

"Na den val van Cadiz, stak Sir Robert Wilson naar Africa over en verzocht er eene schuilplaats voor de verbannen Spanjaarden. De keizer van Marocco en de gouverneur van Tanger beloofden zulks. De gouverneur van Tanger liet sir Robert Wilson weten: "Deze schuilplaats is een regt voor rampspoedigen; zy staan onder bescherming der wet, naar den wil van den profeet. Onze godsdienst trekt zich alle ongelukkigen aan en maakt die tot een heilig pand"

By zyne terugkomst te Gibraltar, zond Sir R. Wilson een aantal wapenen en krygsbehoeften naar den keizer, als een aandenken van de achting, welke zyne landslieden voor deze daad van edelmoedige gastvryheid zouden bewaren. De keizer en de gouverneur zonden Sir R. Wilson brieven, waarby de belofte van bescherming vernieuwd werd. Sinds zyn er verscheidene pogingen gedaan om de Moorsche regering over te halen tot het schenden van hare belofte, en de Spaansche vlugtelingen uit te leveren. In den volgenden brief, die aan de Spaansche regering is medegedeeld, zal men een belangryk bewys van Moorsche getrouwheid in het houden van het gegeven woord vinden.

Eenige Spanjaarden, wegens de vervolging van hun gouvernement naar Tanger gevlugt zynde, werden zy daar door dit gouvernement opgeëischt; zie hier het antwoord van den keizer Marocco:

"God is groot. Wy zien uit uw berigt, dat er een nieuwe Spaansche Consul zal komen; hy is welkom.

"Gy hebt wel gedaan met de Spanjaarden niet uit te leveren; zy hebben onder onze vlag de toevlugt genomen en moeten beschermd worden. Wy kunnen geen oogenblik de gedachte koesteren om deze lieden uit te leveren. die in ons gebied zyn gekomen, daar zy hun vertrouwen stelden in eenen even regtvaardigen als weldadigen monarch, die Gods geboden, door zynen profeet medegedeeld, eerbiedigt,

"Zoo de koning van Spanje deze lieden als verraders beschouwt, wyl zy wenschen naar het geen God beveelt (wat altyd goed is) het zy zoo; daar zyn andere koningen, tevens vrienden van den koning van Spanje, die anders denken, en aan die lieden gaarne eene veilige schuilplaats in hun gebied zouden toegestaan hebben.

"Zoo de koning van Spanje hen als overtreders van zyne wetten beschouwt, behoorde Zyne Majesteit hunne bestraffing uit te stellen tot zynen troon wel gevestigd zy; en wanneer de tyd komt, zullen wy ons met den koning van Spanje verstaan, die hen dan kan opvragen; want het is de pligt van souvereinen om op elkanders wenschen acht te slaan.

"De keizer van Marocco is een beminnaar van barmhartigheid en geen vreemdeling in de beginselen van regtvaardigheid, en derhalve kan hy, zonder God, door het overtreden der geboden van zynen profeet, te beleedigen, den wensch van zynen vriend, den koning van Spanje, niet vervullen,"

By de mededeeling van den brief, gaf de Pacha te kennen, dat de zaak het onderwerp van onderhandelingen kon worden; maar dat de keizer de vlugtelingen nooit zou uitleveren, zonder eene schriftelyke vergiffenis.

Berlyn, 31sten Mei.—De oproeping tot weldadige ondersteuning der Grieken, welke hier door den koninklyken lyfarts Dr. Hufeland en door de koninklyke hofpredikers Neander en Strausz met toestemming van Z. M. is gedaan, heeft de oprigting van gelyke genootschappen in alle deelen van het ryk ten gevolge gehad, en de allerwege doorstralende yver voor deze zaak bewyst genoegzaam, dat dit gevoel slechts gesluimerd heeft, om zich des te levendiger te openbaren. Te Breslau werden in de eerste dagen dadelyk meer dan 3000 daalders verzameld; daglooners, arme handwerkslieden, dienstboden bragten hun penningske, en de soldaten gaven compagnies wyze hunne bydrage. Pommeren, Saksen, de Ryn provincien en Westfalen, waar de opper president V. Vincke zich aan het hoofd der commissie van onderstand geplaatst heeft, wedyveren om dit voorbeeld na te volgen. De schilder Gebauer heeft met toestemming des konings een schilderstuk uitgegeven, waarvan de opbrengst voor de vrouwen en kinderen der Grieken en derzelver loskooping uit de slaverny zal bestemd zyn. Ook een vurig Griekenlied van den Engelschen minister Canning is voor zes pence aangekondigd en in den tegenwoordigen tyd niet zonder beduiding.

Den 18den Augustus 1826.

VAN wege Zyne Excellentie den Schoutby-nacht Gouverneur dezer Eilanden, wordt hierby bekend gemaakt dat er op aanstaanden Donderdag den 24sten dezer, zynde de Geboorte dag van Zyne Majesteit onzen zeer geliefden en geëerbiedigden Koning, Audientie door Zyne Excellentie voormeld zal verleend worden op het Gouvernements Huis binnen het Hoofd Fort Amsterdam, na het afloopen der Parade van de gewapende magt, dewelke zal gehouden worden des voormiddags te half twaalf ure.

De Gouvernements Secretaris,

W. PRINCE.

Den 18den Augustus 1826.

VAN wege Zyne Excellentie den Schoutby nacht Gouverneur dezer Eilanden, wordt hierby bekend gemaakt dat de aangifte en inscheping van goederen die men zoude willen inladen aan boord van 'sRyks Pakket Brik Sirene, dewelke den 1sten der aanstaande maand Sept. van hier naar Hellevoetsluis zal vertrekken, zoo mede de aanmelding van Passagiers om met de gemelde Pakket te vertrekken, uiterlyk op den 26sten dezer zal moeten geschieden; zullende men zich ten aanzien der inlading van goederen by den Kommandant van den voorzeide bodem, en tot aanmelding voor Passage ter Gouvernements Secretary, om aldaar de Vracht of Passage gelden te betalen, hebben te vervoegen.

De Gouvernements Secretaris,

W. PRINCE.

Fiscaal's Kantoor, den 18den Augustus 1826.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden 22 oncen voor een Reaal; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Por order van den Raad Fiscaal,

WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

Den 18den Augustus 1826.

TE KOOP.

EENE fraaye moderne Engelsche CHAIS op dubbele veren, zynde een Tilbury. Te bevragen aan het Kantoor dezer Kourant.

Den 18den Augustus 1826.

BESTUURDERS van het Curaçaosche Departement der Maatschappy tot Nut van 't Algemeen, geven hierby aan alle Leden des Departements voornoemd kennis dat de Jaarlyksche Algemeene Vergadering van dit Departement gehouden zal worden op Woensdag den 13den September aanstaande, en manen de respective Leden aan om *allen* als dan tegenwoordig te zyn, ten einde een nieuw Bestuur voor den jaargang van 1826 á 1827 te kunnen verkiezen.

De Vergadering zal geopend worden met eene aanspraak door den Voorzitter Mr. I. J. Rammelman Elsevier, en aanvang nemen des avonds te half zeven ure ter gewone plaats,

De Voorzitter des Departements voornoemd,

Mr. I. J. RAMMELMAN ELSEVIER.

In kennisse van my,

Ñ. ANSLYN. Sec.

Den 18den Augustus 1826.

TE KOOP OF TE HUUR.

HET Huis staande en gelegen in de Willem Stad, Tweede Wyk, No. 305, toebehoorende aan de Wedawe Luyando. Te bevragen by

A. DE MEZA.

*** *GETROUWD.*

PIETER THEODORUS HUYBREGTS,

EN

ANNA SOPHIA RYNING MULLER

Geboren DEWINDT.

Curaçao den 16den Augustus 1826.

TE KOOP.

By AUGUST MULLER,

Zuiker in Brooden.
Westphaalsche Hammen.
Raap en Lyn Olie.
Stolksche en Edammer Kazen.
Jenever in fusten.
Kanarie Zaad.
Eenige Fransche en Hollandsche Werken, Schoolboeken en Staats Almanaken voor dit Jaar.

Lyst der sedert den 11den tot den 18den dezer aangebragte en onafgehaalde brieven.

Michi Canquiren	Liberta Mart
Bitoris Galena Royer	Salvador Garcia de Ortegosa
Maria Isabel Delgado	J A de Yriarte
Elena Sereca	J A Zalasar
Martina Yradi	Eva Rosina Escadre
Caterina Suares	Angerarda SnydeHanse
Jose A Romero	Salomon Santiño
J Desola e filio	Domingo Esparza
J A Delima y Hijo	Isabella Heleda
M Ricardo	M Matero
Martin de Chavos	J de Lacruz Pereza
Flora Norato	Jayme Tores
Maria del Carmen Elia	

Curaçao den 18den Augustus 1826.

A. HELLMUND,

Belast met de Post directie.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—AUGUSTUS

14.	golet	Dezalo, Barrend,	Maracaybo
	bantje	St. Barbara, Dison,	St Jans Baai
16.	bark	Maria Manuela, Fernandez,	Coro
	golet	Geertruida, Levy,	Porto Rico
	——	Del Carmen, Lasaro,	Coro
18,	——	Amelie, Cornelis,	Porto Rico

UITGEKLAARD—AUGUSTUS.

14.	golet	Groote Maria, Luyck,	Maracaybo
	——	Isabel (â) Favorite, DeLeon,	dito
16.	——	Margaritha, Gandto,	Porto Rico
	——	Twee Broeders, Laclé,	Coro
18.	——	Ov. v. Scholten, Coleman.	St. Thomas

EVANGELISCHE KERK.

Zondag den 20sten Augustus ten 9 ure,
Predikdienst door Ds. J. Muller, J. A. Z.
Donderdag den 24sten Augustus ten 9 ure.
Predikdienst door Ds. G. B. Bosch.

Voorleden Zaturdag is van deze haven naar de Havana vertrokken, Z. M.'s korvet de Pallas, gekommandeerd door den kapitein luitenant H. van der Velde, hebbende aan boord den Konsul Generaal van de Nederlanden voor gemelde plaats, de Weled. Gestrenge Heer W. Lobe, ZynEd. Echtgenoote en gevolg.

Op Zondag laatstleden is alhier van Vlissingen, in eenen overtogt van 42 dagen, aangekomen, Z. M.'s brik de Panter, van 18 stukken geschut, gekommandeerd door den kapitein luitenant D. Buis.

OVERLEDEN—Op Donderdag avond den 17den dezer, na eene langdurige en smartelyke ziekte, Mevrouw Anna Dorothea Dyckinck, Wedawe van den Weledelen Heer F. G. H. Beuker.

Translated for the Courant.

The call of the people of Maracaybo for a national convention to amend the present constitution of Colombia.

ACT. I.

In the city of Maracaybo the 21st of July 1826—16. Being assembled in the Sala Capitular the members of the most illustrious council in order to comply to the law of the 1st April last, establishing the National Milicia, viz: the political chief municipal Bruno de Ortega, first alcalde municipal Miguel Antonio Baralt; municipal Andres Ilegorri second alcalde, José Gregorio Osorio, Juan Reyes, Francisco Thomas Rincon, José Chiquinquira Silva & Teodore Robles, & Attorney, municipal Lucas Palmar; being present likewise the citizens Ramon Yepes, Miguel Rodriguez, Manuel Iriarte, Felipe S. Casanoba & José Simon Peña y Parra, and more than three hundred others requesting the municipality, to avoid a civil war and the mis fortune and lamentable consequences which might be the result of occurrences such as have taken place at Caracas; also presented them selves separately citizens, Pedro Villamil, Juan Atalaya, Pablo Lesama, and Manuel Ramires, requesting the government to make haste and without loosing time to convoke the National convention of Colombia, all which in consequence of the evils which menace us, without in any manner separating them, the citizens, from the government and from the obedience to the laws To this the members answered and agreed that the next day they would assemble to discuss this subject by the direction of the Attorney municipal. And thus having signed the proceedings they retired unanimously, having ordered notice to be given to the Intendant. —Bruno de Ortega.—Miguel Antonio Baralt. —Andres Ylagorri.—Jose Gregorio Osorio.—Juan Reyes.—Francisco Tomas Rincon.—Jose de Silva.—Teodoro Robles.—Lucas Palmar.

Before me,

ANTONIO BENITO PERES, Sec.

Representation.—Most Excellent Municipality.—As judge municipal I represent to your honorable body that since the moment this people had notice of the occurrences which took place in the city of Valencia. province of Carabobo, they have all manifested in their familiar conversation the strongest desire of taking proper means to avoid by all possibility the civil war which menace us; and as I thought it not my duty to make the present call, so I abstained from it, but now, in consequence of the transaction yesterday, the wishes of the people in general have been plainly demonstrated.

The corporation have witnessed the manner in which each of the inhabitants declared his opinion, of the act for being enlisted in the national militia, for which they had been convoked founded on devoted obedience to the constitution, the laws and authorities as well with the sollicitation that your honorable body, will bring to the knowledge of the supreme government, their adherance to the sentiments manifested by Venezuela, respecting the utility and the convenience to accelerate the meeting of the national convention as the only remedy adequate to repair the evils now aggravating the people of the Republic. Those occurences having been introduced with all the modesty and dignity of free men without the least disorder, induce me as municipal judge and as citizen to beseech your honorable body, to acquaint the executive power with the circumstances, in order by means of the Congres to proceed to the installation of the grand national convention, such being the only means proper to investigate and reform in its totality the present constitution, according to the disposition of article 191 of the same; without any regard to the condition of ten years being or not being expired; having obtained the first condition in all its parts, and being freed from enemies, and when under present circumstances the Republic being threatened with a civil war, and our ruin is inevitable, shall we not hasten to the imperious necessity, which the people in mass are adopting to rescue us from total destruction.

I intend not to accuse the actions of the administration, believing our misfortunes to proceed from defects unknown in our legislation, or as evils coeval with the birth of our system, and therefore I belief that the government ought to receive with applause the open declaration of the will of the people by means of the municipalities, because the article 191 of the constitution does not correspond with its titles 1st and 2nd, therefore the term of ten years ought to be considered as an essay which in urgent circumstances and when the absolute ruin of the Republic is at stake, may be dispensed; finally because the whole of the inhabitants are fully convinced that the national convention can alone exhibit the Iris of peace in our actual circumstances; in as much as judge and citizens in behalf of the whole population of this capital and under the most solemn protest of willing obedience to the constitution, the laws and the constituted authorities of the Republic, I entreat your honorable body to represent this statement to the supreme government, discribing the deplorable situation to which this department is reduced, almost without agriculture for wants of arms and foods, with almost the anihilation of all those branches of commerce, which form the basis of true riches.

Maracaybo, 22nd of July 1826.

LUCAS PALMAR.

ACT II.

In the city of Maracaybo the 22d of July 1826, assembled in the Sala Capitular the members of the M. being the same who assembled and subscribed their names yesterday, in order to consider the representation presented the aforesaid day, by the citizens in this Hall, requesting the M. to sollicit the supreme executive power that it would recommend to Congres to convoke at an early period the contemplated National Convention in order to avoid a civil war, with which the occurrences at Caracas threaten the Republic. Afterwards they read a representation of the Municipal judge, and taking it in consideration after much discussion it was agreed, to cite all the respectable persons of this city, to hear their opinions in order to proceed to take a corresponding resolution. Pursuant to this the subscribed persons were all convoked, and in consequence of the different observations which took place it is concluded as follows:

1. The creation of the national militia according to law has been received by all citizens in general with great pleasure, but the disposition of the government ordering this department in a state of warfare in consequence of the movements in Venezuela, has not met the same fate, so it is not necessary to explain the evils of those proceedings to be convinced of the sad aspect representing the means which bring us to the brink of a civil war. No doubt this resolution has been taken, in consequence of the difficulty of obtaining information, in which the government has found itself, persuaded that the said movement has been a work of an armed faction and not by the free will of the inhabitants of said department united to the Apure.

2. It is evident from this fact that an equal number of citizens which presented themselves to be enlisted in the National Militia, have testified to the municipality, the evils which they suffer and would have to suffer from the defects which they believe emanate from the inadequacy of the laws constituting the present administrative system, which if persisted in most evidently lead the Republic to its extermination.

3. That the citizens without separating themselves from that obedience, which they owe to the constitution, the laws and the constituted authorities, have expressed their opinion to the municipality, demanding the formation of a grand convention of Colombia, so eagerly desired by Venezuela, by which means the unity of the Republic will be re established and rescued from the desastrous consequences which menace the government.

4. That although the true sense of the article 191 of the constitution prescribes the term of ten years for the meeting of the National Convention for examination or reform, it is not withstanding evident that the first condition of being free from enemies is fulfilled, the other must be considered of little importance when compared to our national devastation, especially as it is not of those fundamental laws, which prohibit any kind of innovation.

5. That it is to be hoped that the supreme government will not take it amiss that the citizens of their own free will have chosen the municipality to represent their opinion with due respect and decorum, under the powerful foundation of their prosperity and union of their brothers, who in case of any deviation ought to be treated with lenity, proper to maintain the national credit, rather than employing in such cases violent or hard measures, by which we should forfeit the good opinion which foreign nations entertain for us.

6. Considering the satisfaction manifested by the municipality and the respectable citizens, who likewise have subscribed their names to the voluntary act of the whole population of this capital, expressed in this hall yesterday and to day at the time of the enlistment of the National Militia, it is requested that the government acquaint the Congres with the existing necessity of hastening the grand convention of Colombia; adhering in this to the sollicitude, manifested by Venezuela and other towns united to her.

7. And the corporation holding the same principles, and being indissolably bound to the sentiments which annimate the whole of this population, has of its free and spontaneous will

AGREED:

In consideration of the exposition of the Municipal judge, of the acts of yesterday and to day, that such representation shall be made to the supreme power as shall manifest the expediency of proceeding by the intercession of the Congres to the installation of the grand convention of Colombia, that being the only means, by which we may be saved from destruction to which the Republic is now exposed, in consequence of the disunion, and the numerous other evils which must follow. To the delayed examination of the constitution, may be likewise ascribed the great losses which the departments suffer, being reduced to the extreme of importancy, without agriculture or commerce, these being the principal sources of national riches.

It is ordered to send copies of all the proceedings to the general intendent for his instruction, and likewise to the general in chief Rafael Urdaneta, under the following recommendations, first: that the latter may take in consideration the good order with which those affairs have been conducted by the municipality, without the least confusion; secondly: that by his usual prudence and good disposition with which he has behaved from the first moment in which he declared this department in state of warfare, in regard to Venezuela, he may abate if possible the measures which in the exercise of his functions might oppress this population, without compromising his authority and the exercise of his duties, until the resolution of the government be known. Thus concluded and subscribed.

Bruno de Ortega.—Miguel Antonio Baralt.—Andres Ylagorri.—Jose Gregorio Osorio.—Juan Reyes.—Jose de Silva.—Francisco Tomas Rincon.—Teodoro Robles—Lucas Palmar.—Jose Ignacio Balbuena.—Manuel Benites.—Bartolome Osorio—Diego Antonio Caballero.—Pedro Jugo.—Juaquin Voiro—Jose Maria Albarado—Jose Jesus Romero—Leon Ortega.—Felipe Casanoba.—Juan Luis Casanoba.—Manuel R Freites—Cenon Peña—Jose Maria Añes.—Pablo Cells.—Juan Bautista Marcucci.—Jose Simon Peña y Parra—Manuel de Arocha.—Francisco Balbuena.—Lorenzo Sanches.—Felix Maria Sanches.—Manuel Iriarte.—Antonio Ochoa.—Ramon Yepes—Ramon Troconis.—Manuel Ramires.—Juan Atalaya.—Jose Maria Romero.—Isidoro Gonzales.—Felipe de Garbiras.—Manuel Jose Amador.

Before me,

According to the original,

ANTONIO BENITO PERES, Sec.

Maracaybo, July 22, 1826—16.

WHO WANTS A WIFE?

In Paris there is a regular *bureau* for negociating marriages; and such is the variety of female candidates, that the most captious taste may be suited. The following advertisements appeared lately in the *Journal d'Affiches:*

"MARRIAGES."

"1st. Fifty widows, with 2 to 20,000 francs of income.

"2nd. One and fifty *damsels,* with from 10,000 to 60,000 francs of dowry.

"3rd. Four hundred young ladies and widows, with a small fortune.—Apply to M. Pore, &c."

Another marriage broker advertises as at his disposal,

"1. Two young ladies, of between 15 and 18 years of age, with between 30 and 60,000 francs of portion.

"2. Two others, between 30 and 36 years, with 35,000 francs; and several *damsels* of all ages, with between 4,000 and 6,000 francs of income; with lots of widows, of incomes from 1,000 to 6,000 francs."

Surely such an assortment cannot fail to be interesting to prudent middle aged bachelors; but if money is not the object, M. Pore tells us that he has at his disposal "several young ladies of ancient families, with little fortune, but with all the qualities which should accompany fortune.

—*English paper.*